

Sygn. akt II UK 348/10

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 20 maja 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Halina Kiriło

SSN Andrzej Wróbel (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku S. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o emeryturę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 maja 2011 r.,

skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 22 lipca 2010 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego
rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.**

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (organ rentowy) decyzją z dnia 5 czerwca 2005 r. odmówił S. M. (wnioskodawca) prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Wnioskodawca wniósł odwołanie od powyższej decyzji.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 27 stycznia 2010 r., zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 4 maja 2009 r.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne. Wnioskodawca, urodzony w dniu 4 maja 1949 r., w okresie od 15 września 1970 r. do 31 marca 1988 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Budownictwa Rolniczego. Pracodawca stwierdził w świadectwie pracy z dnia 31 marca 1988 r., że w powyższym okresie wnioskodawca zajmował stanowisko murarza i brygadzysty murarskiego. Następca prawny pracodawcy wnioskodawcy, Przedsiębiorstwo Realizacji P. Sp. z o.o., stwierdził w zaświadczeniu wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 25 listopada 2005 r., że wnioskodawca w okresie tym stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace zbrojarzkie, betoniarskie, posadzkarskie oraz przy produkcji betonu kruszywowego. Według stanu na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca udowodnił 32 lata, 11 miesięcy i 27 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 16 lat, 4 miesiące i 19 dni okresów pracy w warunkach szczególnych, wykonując faktycznie prace betoniarza – zbrojarza oraz pracując przy produkcji betonu kruszywowego.

Organ rentowy zaskarżył powyższy wyrok w całości apelacją, zarzucając naruszenie art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz.U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227, dalej jako ustawa) w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm., dalej jako rozporządzenie).

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 22 lipca 2010 r., oddalił apelację organu rentowego. Sąd drugiej instancji podzielił wszystkie ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu pierwszej instancji oraz przyjął je za własne przy rozstrzygnięciu sprawy. Wyjaśnił, że nabycie prawa do wcześniejszej emerytury

uzależnione jest od łącznego spełnienia trzech przesłanek: 1) osiągnięcia wymaganego wieku emerytalnego, 2) osiągnięcia wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego oraz 3) wykonywania przez wymagany okres pracy w szczególnych warunkach, wymienionej w załączniku A. Wnioskodawca osiągnął wymagany okres ubezpieczenia a także wiek emerytalny. Sąd Apelacyjny podzielił również stanowisko Sądu pierwszej instancji co do kwalifikacji pracy wykonywanej przez wnioskodawcę jako pracy w szczególnych warunkach. Z ustaleń poczynionych przez Sąd pierwszej instancji wynikało bowiem, że wnioskodawca wykonywał prace wymienione w wykazie A, dział V, pkt 4 i 15, stanowiącym integralną część rozporządzenia.

Organ rentowy zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w całości skargą kasacyjną i wniósł o jego uchylenie oraz orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie art. 184 ustawy poprzez przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury od dnia 4 maja 2009 r. pomimo niespełnienia przesłanki warunkującej przyznanie świadczenia w postaci rozwiązania stosunku pracy.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna organu rentowego jest zasadna.

Zgodnie z art. 184 ust. 2 ustawy, emerytura w wieku niższym przysługuje osobom, takim jak wnioskodawca, pod pewnymi warunkami. Jednym z nich jest rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem. Z dołączonej do akt sprawy dokumentacji organu rentowego wynika, że stosunek pracy wnioskodawcy miał ustać z dniem 31 maja 2009 r. (akta organu rentowego, karta 25). W uzasadnieniu decyzji organu rentowego z dnia 5 maja 2009 r. o odmowie prawa do emerytury wyjaśniono, że jednym z powodów wydania przedmiotowej decyzji był fakt nierozwiązania przez wnioskodawcę stosunku pracy (akta organu rentowego, karta 52). Tymczasem Sądy obu instancji pominęły w swoich rozważaniach kwestię dalszego pozostawiania przez wnioskodawcę w stosunku pracy, koncentrując się przy rozstrzygnięciu sprawy na zagadnieniu dotyczącym spełnienia przez wnioskodawcę tych warunków uzyskania prawa do

emerytury w wieku niższym, które odnoszą się do odpowiednio długiego okresu pracy w szczególnych warunkach. Z akt organu rentowego wynika zaś, że stosunek pracy wnioskodawcy ustał dopiero w dniu 15 sierpnia 2010 r., a zatem dopiero po dacie wydania przez Sąd Apelacyjny zaskarżonego wyroku.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.